

FLODEN FINNS DÄR,
SOM ALLTID

Bo Bjelvehammar ©

Utanför Guido Pedronis hus finns ingenting, bara tystnad, men det går i minnen att höra hans steg, taktfasta och korta på den slitna vägen ner mot Joe Collinas hus. Han amerikanen vars guldimperium blev till sand. Folk minns väl längs Via Brinisi i Castel del Mondo.

En gång var Guido Pedroni en aktad polischef, nu är han ett krumryggat fä, efter att ha blivit avslöjad med grova ekonomiska oegentligheter mot många små människor, efter ett hårt och långt fängelsestraff är han vit i sitt fårade ansikte, har vita hårtestar, som växer som älggräs på skallen och hans kläder är ihåliga och slitna. Allt har tagits från honom. De lever på makans pension, under synnerligen små omständigheter. De har inget umgänge, de känner varje dag vanliga människors röda förakt och isblå kyla. Men de bor kvar, de har inget val. Ingen vill köpa eller befatta sig med detta hus. Det är djävulens näste. Många kan tänka sig spränga det i luften eller tända eld på det. Allt för att slippa se det.

Nu talar vägen inte längre om taktfasta steg, nu går det i stället att avlyssna ett släpande och ett skrapande från Guido

Pedroni. Inte ens byns store buse Giuseppe Bruno visar honom någon respekt, när han möter kommissarien väser han som en orm, spottar i marken och visar sina gula varantänder. Inte sällan vandaliseras Pedronis hus och flera gånger har hans koloni i dalen, intill vattenverket, förstörts, plantor har förts bort, tomater har plockats, de fina bondbönorna har stulits och de få vinstockarna har en efter en sågats ner, längs med jordknölarna. Det är utan mening att anmäla det till polisen, skogvaktaren med sina ståtliga emblem har aldrig sett något.

Nio gånger har Guido Pedroni hittats av sin fru, svårt misshandlad och slagen blodig, ingen annan har syntts till, han har varit ensam i kolonin, vilket är sällsynt, polacken är där alltid. Ingen har sett något, ingen har hört något och ingen vet något. Folkets dom är hänsynslös, nödvändig och evig. Först med kommissariens död kommer detta att upphöra, ingen tar hans namn i sin mun, det talas allmänt om kommissarien, i bestämd form. Då vet alla vem det gäller, det är svinet på Via Brinisi.

Det är ofta folktomt i gatan där han bor, alla som kan undviker gångstråket förbi där han bor. Men det finns några som går förbi, det är den gamla kvinnan i svart, Silvia Tauro, som hasar sig fram i sina innetofflor, de hörs och känns igen av alla. Och så är det den förryckta Gina del Rosso, som lämnar små skuttande steg till vägen att bevara. Alla som finns inomhus behöver inte resa sig och gå till fönstret, de känner alla ljuden, även dåren Giuseppe Brunos muttrande

och dunkande steg. De går inte att ta miste på. Vägen, Via Brinisi, har sina röster på samma sätt som Guido Pedroni i sin krafts dagar talade om mordutredningars inre röster.

Guido Pedroni går bara vid få tillfällen ut på vägen, utanför sitt hus, så fort han ser någon närma sig, går han in till sitt. Han har under många år med hjälp av sin familj skapat en kort promenadstig i sin trädgård med vilda buskar, gräs och blommor och en fontän, där en ängel sprutar vatten ur sin mun. Stigen ansar han och sköter som ett barn, varje dag går han stigen ett otal gånger och njuter under många månader av färgerna i ginstgult, klöverrött och cikoriablått. Mycket av sin tid är han där med ensamheten och skräcken, han har redan övergivit den stora längtan att få leva igen. När han blundar ser han bara en värld målad i svart och ett stort bottenlöst hål, inte ett hål, inte en ravin, utan en kanjon.

Under tio år höll Guido Pedroni en vit kråka som sällskap, den landade som ung i hans trädgård med en skadad vinge och ena benet skadat av en nylonlina. Han födde kråkan som ett dibarn och lagade skadorna efter bästa förstånd. Kråkan blev helt frisk och Guido och kråkan blev vänner. Guido byggde en volièr åt fågeln, men gav den frihet att flyga fritt under långa stunder varje dag, för att den inte skulle glömma att den var en fågel. Den återvände alltid till sin bur och den fick ett eget namn, Beo. Kråkan blev som en självklar medlem i den lilla, sargade familjen. Den satt ofta på Guidos axel, småpratade, rensade hans öron och plockade i hans hår, allt med försiktighet.

Guidos hund tyckte inte om kråkan, den tog för mycket av husses kärlek och uppmärksamhet. En dag var kråkan borta, den återkom död och hängde, fastnitad och uppspänd på ett enkelt träkors på kommissariens ytterdörr. Guido Pedroni gav kråkan en värdig begravning, den fick en solig plats intill fontänen. Sorgen blev till en tystnad, som varade i nio dagar. Ledsnast var Guido och gladast var hunden. Men för familjen fanns inte mycket sorg kvar att använda, den mesta var förbrukad, liksom gråt, anklagelser, hat och ord som motattack och hämnd.

Ondskan visar sig i olika skepnader, en del av trynena är fulare än andra.

För två år sedan på morgonen, just när mörkret vek undan från dalen, på Republikens Dag började det att brinna i kommissariens trädgård, men elden tog sig aldrig, den bara svedde lätt växtligheten, men den tog död på de drottninglika, gula rosorna. Två timmar senare hittades kommissariens bil, en lyxutrustad Lancia Phedra, alldeles intill åsnepojkens skjul, nära Luciano Giordanos hundgård, bredvid den gamla flodfåran. Bilen var helt utbränd och en lätt gråsvart rök låg kvar kring vraket. Åsnepojkens ståtliga tupp gol hysteriskt, i tid och otid och de fem myskänderna trängdes tätt tillsammans i en liten hög i ett hörn av hönsgården. Åsnepojken hade som brukligt i dessa sammanhang, ingenting sett och ingenting hört, han ansågs av somliga debil och svagsint, men av andra genial. Det går nog att säga att han hade fattningsgåvor, väl jämförbara med

andra i byn, som med borgmästaren och två advokater. Men det är i och för sig inga tillförlitliga jämförelseobjekt, när det gäller klokskap. I alla tre fallen handlar det mera om brister och ihåligheter.

Kommissarien fick sina försäkringspengar, men skaffade ingen ny bil.

Guido Pedroni har gått över en gräns, immateriell, men så tydlig och för detta finns ingen förlåtelse, ingen försoning. Alla vill se honom död, inte skjuten eller halsnackad, utan helst plågad sakta till döds av änkan Anna Pezzi. Guido Pedroni tog allt ifrån henne, hus, lantegendomar, butiker och pengar. När kommissarien väl är död vill många se honom upphissad i flaggstången på Revolutionstorget. Efter den synen kan alla i byn andas friskare och visa gladare miner och de kan tillsammans fira, äta grillade spädgrisar, kaniner och olagligt infångade vildsvin. Festa, dansa, kasta av sig ett ok och se framåt. Nu blir allt naturligtvis inte så, men några drömmar är nödvändiga, några handlingar ska förvandlas till måsten, som bara ska göras. Det skapar en tät sammanhållning och gemenskap mellan människor, höga som låga, unga som gamla och det odlar på samma sätt hat, hämnd och revanschlystnad.

Folk i allmänhet tycker illa om skattningar, ungefärliga värden och otydliga mumlanden, de vill ha stränghet, en stringens och en mätbar exakthet i sina liv, inga otydligheter, klara besked. Inte behöva fumla, approximera och spekulera, utan de vill veta med klarhet. När det gäller Guido Pedroni

är allt så tydligt och självklart, föraktet är bottenlöst och hatet är gränslöst. Kring detta är enigheten total i byn, det råder ingen tveksamhet hos någon. Och om det finns är det omöjligt att uttala den, det skulle innebära ett omåttligt risktagande och visa på ett ovanligt högt värde på ett dumhetsindex.

Hur allt har blivit så och bara växt med åren, det är svårt att förstå och går inte att förklara. Det har skett en naturlig tillväxt av avsky, lager har lagts till lager. Och ingenting har dragits ifrån. Ingenting har visat på att kommissarien har gjort några goda gärningar och försökt att på något sätt reparera sin ondska och kriminalitet. Ingen kan se att det finns några skäl till att använda ord som förlåtelse och försoning. Allt är att jämföra med en cancersvulst, som skaffar sig utväxter i olika organ, blir omöjlig att behandla och bara växer ohämmat, utan kontroll. Slutet blir lika förutsägbart, en lämplig dag ska kommissarien knäppas. Någon eller några kommer att ta rätten i egna händer, just i detta fall är det förhållandevis ofarligt. Ingen kommer att ha sett eller hört någonting och rättvisans feta och orörliga påfåglar kommer inte att ingripa. På ett eller annat sätt kommer alla, eller nästan alla att säga att rättvisan har segrat. Svinet är borta, så ser man på saken!

Och när allt sveps in i en kåpa av tystnad, då vill alla se ett leende i änkans, Anna Pezzis, ansikte, det är möjligt, men troligtvis står hon där alldeles stilla, stum och förvirrad. Svarta fåglar kretsar över alla. Borgmästaren står långt bak

i folksamlingen, han mumlar något som marockanen intill honom uppfattar: "Helvetet varar bara en tid, livet börjar alltid på nytt." De orden kom en gång från Albert Camus, men de gäller inte för Guido Pedroni, det är länge sedan de orden gällde för honom.

Det finns en som älskar Guido Pedroni, det är hans hund med det egna namnet Marc Chagall. Kommissarien vågar aldrig låta honom lämna huset, han är rädd för att någon skulle kidnappa honom, skada honom eller skjuta djuret. Varje morgon när Marc Chagall ser husbonden är han så omåttligt och gränslöst glad. Han följer sin ledare från morgon till kväll, han ser varje rörelse och gest och han bedömer allt med blickens vana. Marc Chagall upphör aldrig att älska Guido Pedroni.

Kommissariens hustru, Elena Leonardi, är ett under av uthållighet, tålamod och trofasthet. Hon visar aldrig den minsta ansats att ge upp eller lämna sin man, hon skaffar mat, hon utför post- och bankärenden, vilka är mycket få. Hon visar sig inte gärna ute, folk hatar inte henne på samma sätt som de hatar hennes man, de känner snarare medlidande med henne och en viss sympati. Men de tilltalar henne bara med hälsningsord och Elena Leonardi känner avogheten som en kvardröjande beröring. Affärsmän och likställda behandlar henne med en avmätt kyla och en mätbar distans. Hon är en vacker kvinna, högre, mörk, smärt och med en svärta i sina ögon, som ingen kan undgå att lägga märke till.

Elena Leonardi sköter om huset på det allra bästa sättet,

hon städar, hon tvättar och gör allt så trivsamt i huset, hon gör det ofta av ingenting. Med en olivkvist eller en tistelboll, en cikoriablomma, några grässtrån eller några frukter. Många ser henne, när hon stannar vid floden vid de enstaka tillfällena, när hon är utanför huset. Floden finns där som alltid och den har alltid funnits i Elena Leonardis liv. Floden för med sig rester av växter, buskar och träd, någon enstaka gång ser hon rester av djur och så som alltid sopor av alla de slag. Det verkar vara ett folkligt nöje att kasta plastflaskor, tomma cigarettpaket, omslagspapper från konfekt, glasflaskor och tomma snabbmatskartonger i floden. Ingen har någon känsla för miljöhänsyn eller naturens skönhet, hon är även mycket upprörd över all den hundskit, som finns precis överallt. Den enskilda människans sinne för att hålla rent på allmänna platser är lika underutvecklad som makthavarnas ambitioner och energier i frågan. Ingen bryr sig! Ingen enskild plockar upp något, det är kommunens sak, så fort någon kommer utanför den egna tomten. Men ingenting blir gjort, om det görs något i ett hörn, är det halvdant eller uppställt i ett annat, överallt halvdant, skräpigt och fult! Utan energi, utan engagemang!

När Elena Leonardi står vid floden kommer det till henne tankar, bilder och minnen från hennes barndom, hon låter sig ledas till den tid när hon var barn. Så är det varje gång för henne, när hon står vid floden. Det som är nu och de svåra åren sopas då bort och fram kommer det rena och det vackra tillsammans med sin mor, sin mormor och den

morbror, Matteo Alfredi, som hon älskade mest av alla under sin barndom och uppväxt. Hon lärde det mesta av honom om livet, hon lyssnade alltid på honom, men hon lydde inte ett av hans råd. Han ville inte att hon skulle fästa sig vid Guido Pedroni, tvärtom varnade han henne, flera gånger. Han såg en olycka i honom, då förstod inte Elena Leonardi det alls, hon blev snabbt blyxtförälskad i honom och såg ingenting annat än det röda alfabetet. Men visst går det i efterhand att förstå morbroderns ord, men att ägna sig åt sådana bakåttankar är utan mening. Hon har aldrig haft en tanke på att lämna honom.

Han har alltid behövt henne, och ännu mera nu när snaran dras åt allt hårdare runt hans hals. Hon kan ju föreställa sig och förstå hur allt en gång ska sluta, då vill hon gärna slippa att vara kvar ensam, hon vill gå med honom den sista biten på vägen, in i döden. Det känns bäst så, naturligt och självklart på något sätt.

Kommissariens son är vanartad och girigare än sin far, han lever på kriminalitet genom att tillhandahålla vapen och sprängmedel till hugade köpare, både inom och utom landet. Han har stora intressen i den italienska cementindustrin, till detta kommer att han saluför ett eget kaffemärke, allt från bönor till maskiner och andra tillbehör. Bara den delen av hans verksamhet är en miljonindustri. Sonen är ständigt omgiven av fem livvakter och han har en medarbetarstab, som ingen vet omfattningen av. Han är miljardär och bor på skilda platser i världen som Paris, London och New York.

Ständigt flyttar han och byter boplats, i den meningen är han en som en stenåldersmänniska, en nomad, en deltagare i ett resandefolk. Han arbetar inte själv aktivt i affärsverksamheten, men han har en noggrann kontroll på allt som händer.

Kommissarien har en dotter med en annan kvinna, en dotter som aldrig har utfört ett arbete, som har badat i pengar och levt sitt liv på de vackraste platserna i världen. Hon har under perioder av sitt liv arbetat på en avhandling om den sympatiska filosofen Spinoza, vid universitet i Bologna. Under korta tider har hon bott tillsammans med olika män, men aldrig under någon längre tid. Långa perioder har hon varit intagen på anstalt, hon har betett sig som en förryckt och uppträtt okontrollerat och aggressivt mot sin omgivning. Det syns aldrig någon glädje i hennes ögon, inte heller någon sorg, alltid bara en vattengrå likgiltighet. Orden glädje, överraskning och njutning verkar inte finnas i hennes ordbok. Kommissarien träffar numera aldrig sin dotter, han är ointressant för henne, när han inte kan förse henne med pengar, som hon kan omvandla till lyxliv på ett inneställe. Men alltmera sällan kan hon leva ett normalt liv, hon har förlorat kontrollen över sina beteenden och sina handlingar, hon har förlorat förståndet. Från hennes inre hörs skrik, det hörs visserligen ingenting, men hon strålar av smärta, rädsla och ensamhet. Hon är en människa skapad i mörker, född i ljus, men nu återtagen av mörkret. De svarta demonerna tämjer hon inte, de klyver hennes huvud och hela hennes

kropp. Hon känner sig aldrig hel och som ett stycke. Tankens klarhet är borta, hon är dömd till evigt mörker.

Efter den 16 april 1994 har ingen sett Guido Pedroni och hans hustru Elena Leonardi, efter den 30 april samma år har ingen sett hunden Marc Chagall, han dog av undernäring, när husse försvann vägrade han både att äta och dricka. Ingen vet riktigt, som brukligt, vad som har hänt, ingen har sett något och ingen har hört något. Polisen har hållit förhör med grannarna, men utan energi, polisen tillhör de grupper i landet, som arbetar obetydligt. I detta avseende är de i många andras sällskap! En hög polischef har gjort ett kort uttalande; "De är borta och kan inte ersättas av andra." Och det är ju en sanning som är svår att bestrida. Efter dubbel-döden är huset tomt, men bevaras som tidigare. Kommisariens son besöker regelbundet huset, han utför inte själv något arbete där, men det gör hans hjälpredor. Någon person besöker varje vecka huset. De gör även nödvändiga förbättringar och försköningar utomhus och transporter till huset tyder på att det även invändigt sker en modernisering och en upprustning. Det som är obehagligt är att sonen nattetid gör raider i byn med sitt följe, de kör runt i bil, besöker pubar och restauranger. De hotar, ställer till slagsmål, för bort kvinnor, de för ett skräckvälde, sonen har lovat att det ska fortgå och trappas upp, allt görs för att utkräva hämnd mot byns invånare för den behandling, som byn har gett hans föräldrar. Allt detta kommer att pågå så länge som sonen lever, det är ett löfte som han har gett sig själv.

Frågan kvarstår om floden har några svar på alla frågor, det är så, lika naturligt som att dag följer på natt, lika säkert är det att floden finns där, ständigt. Och den har sina svar!